

Kecskemét-Hetényegyházi Református Egyházközség

Pásztori üzenet

[Lk 23]

Jézus földi életének utolsó órái kettős üzenetet hordoznak. Látjuk a vezetőket, Pilátust, Heródest, akiket jól kivehetően kevésbé érdekelt az Úr. Hatalmi érdekeikkel foglalkoztak, egymásnak üzengettek. Ők azok a semmirekellő politikusok, akik Isten Fiának hóhérai lettek.

Pilátus római ember, törvényt ismerő vezető. A főpapokat kérte hát számon, miért kell ennek az ártatlan embernek meghalnia. Akiket ő eddig halálra ítélt, az mind gonosz tekintetű, visszataszító alak volt, de Jézust nem ilyennek látta. Arra gondolt, biztosan tévedésből ítélték el őt. Talán rosszkor volt rossz helyen? Átküldte hát a kollegához, felülbírálásra.

Heródes számára viszont Jézus csak látványosság volt. Egy érdekes figura, aki szórakoztat, csodákat tesz. Ezért kérdezgette, hátha előtte is tesz valami látványos cirkuszi mutatványt. Jézus azonban nem válaszolt neki egyetlen szót sem.

Az evangéliumi leírásból kiderül, hogy sem Pilátus, sem Heródes nem értette, ami történt. Jézusban nem láttak mást, csak egy szerencsétlen embert, akit a főpapok koholt vádakkal halálra ítélték. Túlzottan lekötötte őket a saját emberi hatalmuk, a kis tartományuk ügyes-bajos dolgai.

Kettős üzenet: látni az erőtlent, vak politikusokat; és mellettük ott látni az Isten Fiát. És ez az igazi Úr hagyta, hogy a kis uracskák, a semmirekellő politikusok halálra ítéljék és kivégezzék Őt, minden hatalom és minden erő birtokosát. Csak állt előttük némán. Túrte, hogy kínozzák. A kezükre adta magát. Így szeretett minket.

A héten szánjunk több időt arra, hogy elcsöndesedjünk.

Kádár Tamás György, lp.

„Ki hitte volna el, amit hallottunk, és az Úr karjának ereje ki előtt volt nyilvánvaló? Mint vesszőszál sarjadt ki előttünk, mint gyökér a szikkadt földből. Nem volt neki szép alakja, amiben gyönyörködhattunk volna, sem olyan külseje, amiért kedvelhettük volna. Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfia, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődtünk vele. Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínoztá. Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért. Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját. Fogság és ítélet nélkül hurcolták el, de kortársai közül ki törődött azzal, hogy amikor kiirtják a földön élők közül, népe vétke miatt éri a büntetés?! A bűnösök közt adtak sírt neki, a gazdagok közé jutott halála után, bár nem követett el gonoszságot, és nem beszélt álnokul. Az Úr akarata volt az, hogy *fájdalom* törje össze. De ha fel is áldozta magát jóvátételül, mégis meglátja utódait, sokáig él. Az Úr akarata célhoz jut vele. Lelki gyötrelmeitől megszabadulva, elégedetten szemléli majd őket. Igaz szolgám sokakat tesz igazzá ismeretével, és ő hordozza bűneiket. Ezért a nagyok között adok neki részt, a hatalmasokkal együtt részesül zsákmányban, hiszen önként ment a halálba, hagyta, hogy a bűnösök közé sorolják, pedig sokak vétkét vállalta magára, és közbenjárt a bűnösökért.”

Ézs 53

(Jézus Krisztus születése előtt ötszáz évvel)